

לשונות הזרות, והם העירומים היחידים בשטח. להוציא הסתנוויות בודדות של ישראלים וישראליות מעטים. לאמיתו של דבר אין מתרחשות שם הילולות רבות ואין אורגיות, וגם סמים אין בכמות שאינה ניתנת לשליטה.

באחרונה הנהיגה המישטרה נוהג חדש כלפי חוף נואייבה. אנשי מישטרה, בעיקר מן היחידה המרכזית, נשלחים לנואיבה לחופשות-בתשלום. השוטרים, בביגדיים, נמנעים מלבצע מעצרים על החוף, אולם הם נושאים בכליהם מצלמות קטנות נסתרות, ומצלמים את אלה החשודים בעינייהם. כשייתקלו באחד מהם בתל-אביב, הוא ללא-ספק ייעצר והתצלום מחוץ נביעות ישכנע כל שופט להאריך את מעצרו ברשיבה ימים לפחות.

גם נגד הבדואים אין נוקטים השוטרים במדים פעולות כלשהן. אצלם זה נוהג ומסורת לעשן סמים. הסביר אחד ה"שוטרים", בלש ביחידה המרכזית, שביקש — מסיבות מובנות — לשמור על עילום-שמו. "המישטרה, ככלל, נמנעת מלהיכנס לחיים של הבדואים בסיני."

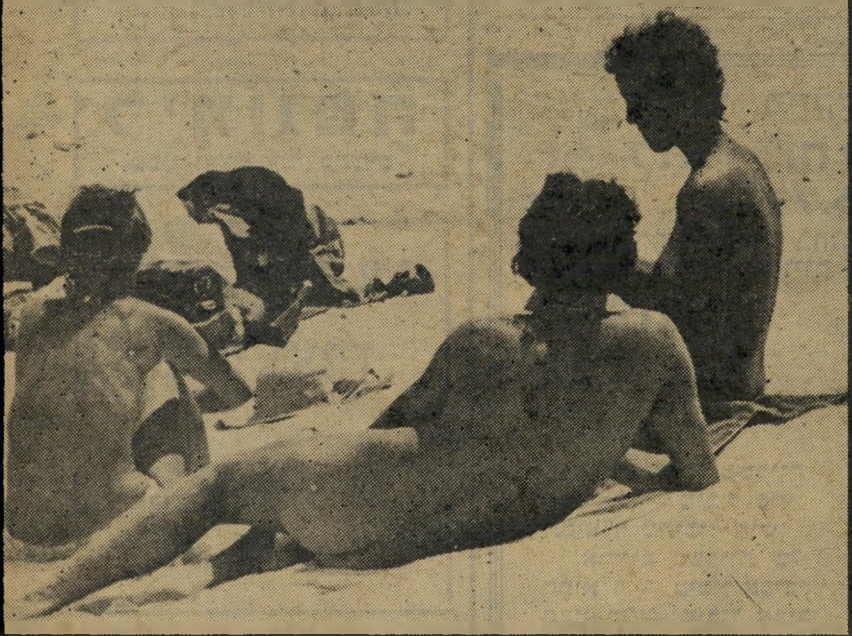
מי שאינו מבין ביותר את המהומה סביב

מטרים מרובעים, אפשר בכל-יזאת לגלות ישראליות אחדות, שברחו מתל-אביב הרועשת והמוזהמת אל האוויר הנקי והבריא שלחוף נואייבה. לדבר הן אינן מוכנות. ואף לא להציג את עצמן.

"כשאנחנו על החוף", אמרה אחת, שחור-רתישער, חתיכה גיועית, שהספיקה להשיג חים כל מלימטר בגופה התמיר, "אנחנו מדברות אנגלית. הגעתי הנה עם עוד חברה. אני לא רוצה להגיד מי אני או איפה אני עובדת, כי אני חושבת שהי הורים והמעבידים שלי לא יקבלו את זה יפה."

"בסך-הכל, בארץ לא מסתכלים בעין יפה על נודיסטים. אבל", היא ממהרת להוסיף, "שלא יחשבו. אני בכלל לא נודיסטית."

מי שנהגים במיוחד מן המחזה המרהיב ויוצא-הדופן, הם בני שיבטי הבדואים בסביבה, ובעיקר הצעירים שבהם. הם גם זוכים באמונם המלא של הנודיסטים והמתפשטים האחרים, ויש גם לכך סיבה טובה מאד. כי סוד ידוע הוא, שאם כבר נמצאים בנואיבה או בלי קצת השיש או מריחואנה זה לא יהיה זה.

החוף לניקים

מרבית המתפשטים והמתפשטות שעל חוף נואייבה (נביי-עות) הם תיירים צעירים מחו"ל שהגיעו ל"ארץ השמש העולה", כדיבריהם, לשבועות אחדים של חופשה מלימודים או עבודה. בפי הישראלים הם מכונים החוף-לניקים. אם כבר אנחנו בארץ-השמש — אז למה לא להשתזף כהוגן.

מי מסתיר מה?

יחסים מיוחדים נרקמים בין המתפשטים והמתפשטות לבין שיבטי הבדואים בסביבה. בעוד שהצעירים נוצצות במתרחצות העירומות, כשפניהן מכוסות רעלות שחורות, הרי הצעירים מנסים את מזלם אצל הנודיסטיות.

וכאן נכנסים הבדואים לתמונה. הטבק שהם מעשנים מקורו בגידולים שבואדי פיראן, ליד סנטה קטרינה. ריחו של טבק זה דומה להפליא לריח המריחואנה. חלק ניכר מאותם שמגיעים לחוף נואייבה לא עישנו סם כלשהו בחייהם, ריח המריחואנה גה מסחרר את ראשיהם, ועיסקי הבדואים פורחים.

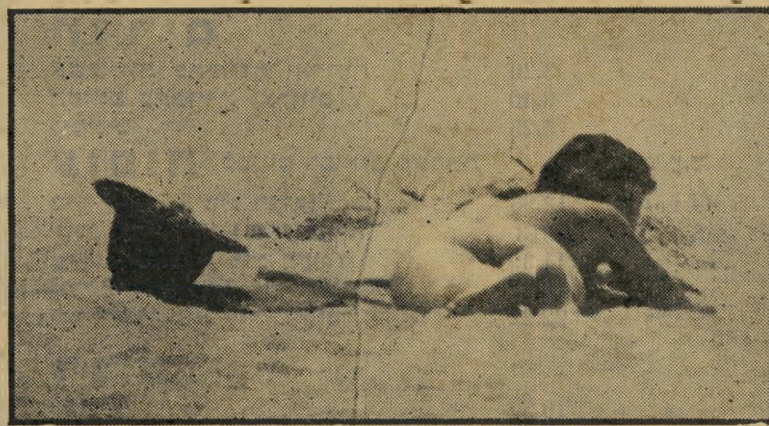
המישטרה

מצלמת בחשאי

סיפר אחד הבדואים הצעירים, הי מגיע מדי-בוקר לחוף כשהוא רכוב על גמל: "המאהל שלנו נמצא שני קילור-מטרים מכאן. נכון, הטבק שלנו זה לא מריחואנה, אבל הוא דומה וחוק. הישר-אלים אוהבים את זה. גם תיירים לפעמים של יומיים. מוקדשת אצלי ואצל החברה שלי לנסיעה לנואיבה."

לצפון הם חוזרים עם שפע של סיפורים. על חתיכות שוודיות ואנגליות ש"מוכנות לתת בלי בעיות" על הילולות עד אור הבוקר. על תאפלות עם הבדואים בסביבה, על אורגיות, ומה לא. סיפורים לא עולים בכסף.

אבל בעצם, מה שמתרחש בשטח הוא: שלאורך החוף מתמקמים שני מחנות. האחד, מחנה הישראלים, שבתוכו קבוצות קטנות של צעירים וצעירות שהגיעו יחד. ואילו ככל האפשר הרחק מהם מתמקם המחנה של החוף-לניקים, דוברי בליל הי

על ראש הגי'בעה

משתרעת עירומה צעירה נאה, שחורת-שיער, שלדבריה כלל אינה נודיסטית וכל רצונה הוא לשזף את כל גופה. "ניסינו להשתזף גם בחופים אחרים בישראל", סיפרו תיירים צעירים מחו"ל, הפזורים עירומים לאורך כל החוף, "אבל כאן, בנואיבה, יש הכי פחות מציצים."

חוף העירומים בנואיבה הוא משה, חבר מושב נביעות. "אני לא מבין למה כולם מצטופפים על החוף", הוא אומר. "יש כל-כך הרבה מקומות יפים כאן בסביבה ואלה באים, מתפשטים ונוצצים עיניים אחד בשני. יותר טוב לקנות פלייבור, שם לפחות הבחורות לא מוצעות והן תמיד יפות וחתיכות."

חבר המושב נביעות מציגים את רים, "יפהטיים" כדיבריהם, בסביבה. "ל-משל", אומר משה, "כמה קילומטרים מחוף נביעות דרומה, יש מקום משגע שנקרא ראס אבו-רג'אלום, שיש בו מיבנים נהדרים שבנו בדואים לפני מאות שנים. כל המיבנים עשויים צדפים. לא רחוק מכאן, חמי-שה קילומטרים על הכביש המוביל לרא-

העירום
צעיר זה, ארוך שיער וזקן, סטודנט משוודיה, מניח ממימיו הצוננים של ים-סוף, בבוקר ששוקי-שמש בחוף נואייבה, עירום לגמרי.